

ballon

Mona Thijs

van ver zijn het net twee kinderen die overvallertje spelen
ze bewegen snel op het donkere terrein van de gasfabriek
ik zie ik zie wat jij niet ziet, het is valavond
opgewonden fluisteren ze elkaar bevelen toe

haar handen trillen bij alles wat ze doet
behalve bij de gaskranen, als laatste
die draait ze open alsof het haar gewoonte
voor het slapengaan is

de tank van hun luchtballon stroomt vol
ze hebben hem in het diepste geheim gemaakt
bij hun thuis in Prenzlauerberg
uit plastic folie en kleefband;
1,3 meter hoog

hij ijsbeert op en neer bij de loden poort
hij werkt voor dit bedrijf, overdag
de sleutel weegt zwaar in zijn broekzak
hij kan niet wachten tot het ochtend is
en ze samen opstijgen, de muur over, naar West-Berlijn
waar het licht van de Kino's paars is,
en mensen meezingen met Dire Straits
waar hij als ingenieur bruggen zal kunnen bouwen
ze kennen elkaar nog maar net
en verschillen hemelsbreed
zij is studente chemie, het oosten is haar thuis
ze denkt: hier is waterstof, fosfor, mangaan

Winfried
is 32, zij 23
hun leeftijden vormen dit jaar een palindroom
3223
ik zie ik zie wat jij niet ziet
aan beide kanten bots je tegen hetzelfde getal
je zit erin vast

om twee uur 's nachts
staat het ballonzeil bol als een luchtkwal
hij springt op het zitje en trekt haar naast zich
het is krap
de tippen van hun voeten raken nog
net het asfalt,
als zij zich uit zijn armen worstelt
en terug op de grond springt
zij roept dat ze liever wil kijken
hij snapt haar niet
en het is op dit punt dat ze alsmaar
minder op kinderen gaan lijken

hij stijgt alleen op
en stort vijf uur later neer
in een van de eerste tuintjes van het westen

in Prenzlauerberg
schrobt zij op dat moment de asfaltkorrels van haar lentejurk
met woedende halen, zo dat de stof uitrekt
ze beeldt zich in dat hij nu ongeveer landt

later zal ze terugkeren naar het asfalt
ze zal gaan liggen en naar de lucht kijken
ze zal hem voor zich zien, haarscherp
onwennig op het zitje, bezweet van
hun geheime werk
ze zal zijn enkel aanraken met de
snelheid waarmee je je hand door een vlam jaagt
hij is niet echt

hij stijgt opnieuw op
ze zal zich inbeelden hoe hij een hoogte van 2000 meter haalt
voortgedreven door vrieswind
het land onder hem als een maquette
waar je losse dingen uit kan optillen, zelfs de muur
ze zal liggen kijken, zoals andere mensen naar een graf gaan

mensen zullen zich zorgen maken dat ze daar ligt, dagenlang
ik zie ik zie wat jij niet ziet
ze zullen haar warme melk brengen, maar zij zal geen dorst hebben
en ze zal fluisteren: ik snap jullie zorgen niet
want jullie kijken zelf mee
kinderen zitten vogels achterna
buurvrouwen waarschuwen elkaar voor regen die in de wolken hangt
een visser volgt het spoor van een vliegtuig, tot het lang uit het zicht is,
wie weet ergens is geland
en dan neemt een amateur-schilder, aan de andere kant van de straat, het kijken over
hij probeert het juiste blauw te vinden in zijn doos waterverf
en zo gaat het kijken maar door
er is niemand die niet kijkt

maar nu trekt zij bij hun thuis haar jurk terug aan

hij hangt in haar hoofd stil in de lucht
stil als een foto
op het punt waar ze enkel nog zijn benen kon zien in het donker

hij komt terug, denkt ze
zijn west-marken raken op,
zijn boeken raken uit,
Dire Straits, Pink Floyd:
dat gaat vervelen